

11 april 2021, tweede paaszondag, jaar B

Eerste lezing: Handelingen 4, 32-35

Evangelie: Johannes 20, 19-31

Homilie

Alles met mate doen in goed. En... regelmaat is heel gezond. Dat kunnen we ontdekken in de eerste lezing. De menigte die het geloof had aangenomen was één van hart en één van ziel en ze bezat alles gemeenschappelijk. Dat is precies wat kloosterlingen doen. Ze leven samen vanuit dezelfde spiritualiteit, de Franciscaanse of Dominicaanse of een andere leefregel. Zo zijn ze allen één van hart en één van geest; en ze zorgen voor elkaar, zodat ieder krijgt wat hij of zij nodig heeft, niet meer en niet minder.

Met kracht en klem legden de apostelen getuigen af. Ook dat doen kloosterlingen. Op regelmatige tijdstippen, verschillende keren per dag, samenkomen om hun geloof met elkaar uit te spreken en uit te zingen. En ... veel kloosterlingen bereiken een hoge leeftijd. Mogelijk door hun regelmatig leven.

De eerste lezing komt uit het vierde hoofdstuk van 'De Handelingen van de apostelen', in het Nieuwe Testament het éérste boek ná de evangeliën. Het beschrijft het leven van de apostelen na de dood en het verrijzen van Jezus. Het boek kan dus terecht gelezen worden als een vervolg op het evangelie. En al in het vierde hoofdstuk lezen we dat de apostelen met grote overtuiging Jezus' boodschap verkondigen.

Wat een verschil met diezelfde apostelen in het evangelie. Ze hadden zich, na de lijdensweg en de dood van Jezus, opgesloten uit vrees voor de Joden. Maar dan maken ze een unieke ervaring mee. Jezus verscheen in hun midden, Hij schonk hen Zijn vrede en gaf hen de kracht van de Heilige Geest. Het zou best kunnen dat enkele van hen toen al een roeping hebben ervaren om in een geest van eensgezindheid het werk verder te doen dat Jezus heeft voorgedaan.

Maar één van hen was niet aanwezig bij dat eerste bezoek van Jezus. Tomas moet eerst met eigen ogen kunnen zien en met zijn handen kunnen voelen, voor hij wilde geloven. We kennen dit stuk evangelie als het verhaal van de ongelovige Tomas.

Je kan inderdaad zeggen dat Tomas een ongelovige was, want hij vroeg naar bewijzen van wat hij zou moeten geloven van zijn vrienden. Maar je zou ook kunnen stellen dat Tomas bij uitstel wel een gelovige is. En dat verklaart hij ook zelf, als hij Jezus antwoordt, met de kortste maar meest krachtige geloofsbelijdenis die er bestaat. Namelijk de vijf woorden: "mijn Heer en mijn God". Tomas wilde wel geloven in de verrijzenis, maar dan alleen als hij ook de weg daar naartoe kon zien. Door lijden en dood heen. Als hij de pijn van de gekwetste handen en voeten en de geschonden zijde al haast kan voelen, spreekt hij zijn krachtig geloof uit. Jezus' leerlingen ontvingen Gods vrede en geestkracht. Zij moeten die samen verder geven aan de mensen. En dat doen wij ook nog steeds, in elke viering of dienst in de kerk. Maar ook buiten deze muren is het onze opdracht als gelovige om vrede en vreugde te geven aan ieder. Een belangrijk deel daarvan is aandacht hebben voor de zwakke mensen, voor elke mens die – om welke reden dan ook – het moeilijk heeft. Door te doen wat van ons als christen mens verwacht wordt, zal ook de goede Geest blijven werken. Kunnen mensen geïnspireerd worden. Zullen er steeds kinderen en volwassenen gedoopt worden.

Zeker vandaag, op deze eerste zondag na Pasen schenkt Jezus ons vrede en vreugde en de kracht van de Geest. We geloven dat wij de Heer kunnen ontmoeten in elke broeder en zuster. Telkens als wij elkaar bemoedigen, weer kracht geven, bevrijden, is het de kracht van de verrezen Heer die mensen weer op de been helpt.

Om ons geloof te voeden en om de geestkracht te blijven ontdekken is het goed dat we daarvoor samenkomen, zoals hier in de kerk. Gelukkig kunnen we dat met maten doen - niet met mate, maar met maten = met anderen erbij - al mogen dat momenteel, door de coronamaatregelen, maar maximum 15 maten zijn. Met gelijkgezinden vieren we hier samen. En dat mag gerust regelmatig zijn. We zullen daar zeker niet slechter van worden. Want... regelmaat is heel gezond. Amen.

Charel Verhoeven